

levende bibliotheek

ONTMOET DE MENS ACHTER HET VERHAAL

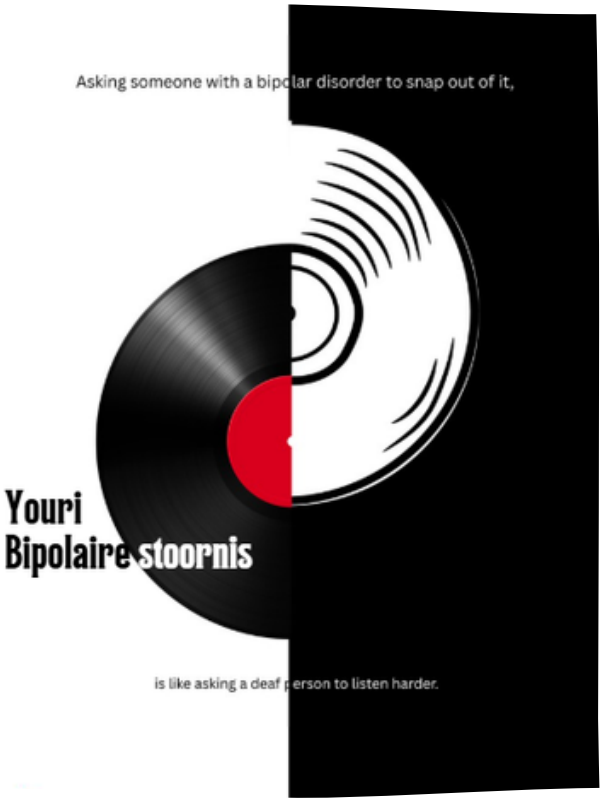

Bipolaire stoornis, zo klonk de diagnose een aantal jaar geleden. Een psychische aandoening die zorgt voor zeer grote stemmingswisselingen. Naast die bipolaire stoornis maakte ik ook een aantal psychoses door. Ik zag waanbeelden en hoorde stemmen.
Dan denken de mensen al snel dat je ‘zot’ bent, zeker als je wordt opgenomen in de psychiatrie. Want wat heeft een positief mens als ik daar te zoeken? Die vraag leefde alvast in mijn omgeving.

Mijn diagnose is geen put waar ik voor altijd op de bodem blijf zitten. Je kan er uit raken, maar dan moet je het wel zelf willen.
Ik vertel eerlijk over mijn opnames, terugvallen en de impact op mijn omgeving, maar vooral over de vooroordelen die ik onderweg tegenkwam.

Youri - Bipolaire stoornis

Ik eet geen vlees, gevogelte of vis en het liefst zou ik alle dierlijke producten uit mijn consumptie schrappen. Ik ben een vegetariër die graag veganist wil worden, maar daarin soms botst op de realiteit.

In dit boek vertel ik over mijn levensstijl. Welke impact heeft dit op mij? Hoe maak ik bewuste keuzes? Waarom is dit niet altijd gemakkelijk en tegen welke vooroordelen bots ik op?

Dit is geen pleidooi om anderen te overtuigen. Het is simpelweg mijn persoonlijke keuze en mijn verhaal. Ik geloof dat iedereen zijn eigen weg mag gaan: doe wat je kiest en leef met die keuze.

Julie - Veggie





Wat als een (klein)kind plots uit het leven verdwijnt? Er bestaat geen woord voor een (groot)ouder die een (klein)kind verliest. Misschien omdat het te onmetelijk is.

Rouw is geen fase die je doormaakt. Het is levenslange liefde die nergens meer heen kan. Dit boek gaat over de onopvulbare leegte na de dood van een (klein)kind — hoe goedbedoelde clichés steken als messen. Over de stilte die luider schreeuwt dan troost, de lege stoel aan tafel, over proberen de kracht te vinden om te functioneren in een wereld die blijft draaien, terwijl die van jou stokt. Maar ook over hoopvolle tekenen en de onverwachte kracht van verbondenheid. Een verhaal van zowel verlies in zijn ruwste vorm als de pure liefde die blijft waar het leven ophoudt.

Christel - verlies van een (klein)kind

Op 3-jarige leeftijd ontdekten mijn ouders dat ik mij fysiek anders begon te gedragen. Ik was snel moe, leek een luie peuter. Het verdict was de spierdystrofie Van Becker: een ziekte waarbij je spierweefsel verdwijnt door een fout in het DNA. Beetje bij beetje gaat je spierkracht weg, je spieren verkorten en verdwijnen.

Stap voor stap moet je wat je vroeger zelf kon uit handen geven. Maar het is niet omdat je lichaam het opgeeft dat jij dat ook moet doen. Ik ben blij met het feit dat ik leef, dat ik de kans krijg om te proeven van al het goede wat het leven te bieden heeft. Het is niet omdat je leven wat anders is dat je geen leven kan hebben.

Aaron - Spierziekte





Een bewogen leven: werken, drinken … Dit was jarenlang mijn bestaan. Ik zag geen fouten, deed er niemand kwaad mee, dacht ik …

Dit is mijn verhaal, mijn rollercoaster … Ik vertel jullie hoe ik een verslaving van jaren achter mij laat, hoe ik met vallen en opstaan de nuchtere weg terug kon vinden, mezelf terug leerde graag zien, emoties kon toelaten, iets wat ik nooit had geleerd: hoe het hoort een vrouw te zijn …

Het gevecht vooral dan met mezelf, hoe ik dit te boven ben gekomen. Met heel veel trots vertel ik graag hoe ik nu nuchter naar het leven kijk!

Heidi - nuchter na een alcoholverslaving

Varkens, koeien en kippen. Groenten en fruit. Tarwe, maïs en aardappelen. Zaaien, planten, verzorgen en oogsten.
Je plannen, je uitdagingen en je dromen. Die van jou. Van de persoon naast je. Van de mensen voor en de mensen achter je . Naar elkaar toegroeien, maar soms ook van elkaar weg-groeien. Ontdekken, leren, proberen. Zelf groeien. Fouten maken, twijfelen, bang zijn, de weg kwijt geraken Ondanks alles, blijven groeien.

De plek waar je leeft. De plek waar je samen-leeft. De plek waar je samen-voor-leeft. Groeien is keuzes maken. Keuzes maken is groeien. Keuzes op een boerderij zijn keiharde keuzes. Soms lijken het zelfs geen keuzes. Je bent er gegroeid-opgegroeid, van elkaar weg of naar elkaar toe. Of je nu boer of boerin bent, of niet. Elke dag nieuwe kansen en nieuwe keuzes. We groeien allemaal maar één keer.

Regine & Siska - landbouw





Als ik over mijn land Syrië praat, voel ik veel pijn. Van het veiligste en mooiste land tot een plek op de wereldkaart vol bloed. Syrië … , het land van Jezus Christus en van het eerste alfabet ter wereld, duizenden en duizenden jaren van beschavingen, wetenschap, kunst en verfijning. Toch ben ik omwille van de oorlog in 2020 mijn land ontvlucht en naar Belgie gekomen. Eerst twee jaar zonder mijn vrouw, zoontje en dochtertje, maar ondertussen gelukkig herenigd. Ik heb hier Nederlands geleerd, eerst via CVO Miras, maar ook het Albatros-praatcafé. Als buitenlander kan je je thuis voelen in Poperinge vanwege de intensiteit van de liefde, de samenwerking en de voortdurende pogingen om mensen te helpen.

Ammar - geïmmigreerd en geïntegreerd

Vrijdag 15 u. De telefoon rinkelt …
Hallo, met pleegzorg. We zijn op zoek naar een plaatsje voor een baby'tje van 3 maanden.
Vrijdag 18 u. De deurbel rinkelt.
Hallo, we zijn hier met het kleintje. Ze heeft net wat geslapen in de auto en ik denk dat ze stilaan honger heeft.

Sinds 5 jaar zijn wij een crisispleeggezin. Snel schakelen, op korte tijd zoeken naar oplossingen en mogelijkheden, een band en vertrouwen opbouwen met het kindje en de ouders, zijn belangrijke zaken waar we mee te maken krijgen.
Als gezin proberen we om een rustpunt te zijn voor (kleine en jonge) kinderen die even niet meer thuis kunnen wonen.

Wim - Crisispleegzorg





Het begon op een hele jonge leeftijd. Het besef van geen meisje te zijn. Toen ik 16 jaar was, hoorde ik voor het eerst het woord 'transgender'. Wat volgde was een zoektocht naar wat mij zou kunnen helpen. Op mijn 18 jaar kon ik eindelijk uitspreken dat ik een man wilde worden. Ondertussen zit ik al een tijdje in het traject voor genderwijziging aan het UZ Gent.

Momenteel voel ik mij al veel beter. Ik heb veel moeten doormaken om te staan waar ik nu sta. Maar ik gaf en geef nooit op.

Tristan - transgender

Enkele jaren geleden verslechterde mijn gezichtsvermogen en verloor ik geleidelijk aan mijn zicht. Vandaag zie ik niets meer met mijn rechteroog en heb ik nog 5% zicht op mijn linkeroog.
Ik vertel je hoe ik mijn leven leef als slechtziende met mijn trouwe blindengeleidehond Olly aan mijn zijde.

Het is een verhaal over hoe bij sommige mensen hun IK primeert. Ze denken waarschijnlijk: "Ze ziet het toch niet". Maar ook een verhaal over drie kernwoorden die we allemaal nodig hebben: hoffelijkheid, respect en empathie.

Doris - slechtziend



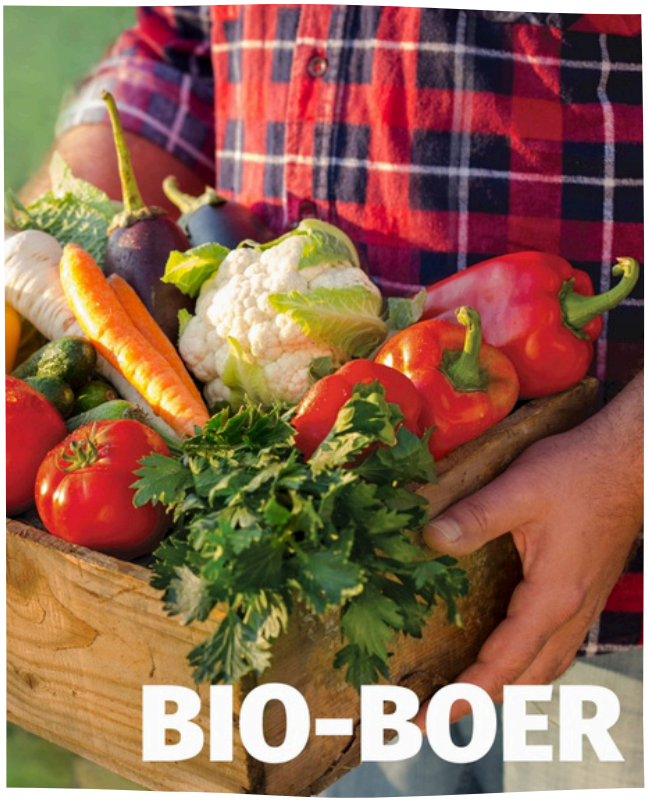

Als bio-boer zoek ik naar de harmonie tussen werken en leven in de natuur.
Collega's uit de traditionele landbouw spotten met de naïviteit van mijn strijd tegen onkruid en ziekten zonder chemische middelen of kunstmatige ingrepen. Ongewild kreeg ik een stempel en werd ik weggezet in een hoekje.

Bio-boer zijn is een onzeker bestaan met veel arbeidsuren en inspanningen die soms tot niets lijden. Maar ook eentje waarbij je moet leren omgaan met een veranderd klimaat. Toch timmer ik verbeten verder aan mijn manier van werken, op zoek naar het fragiele evenwicht tussen geven en nemen aan de natuur.

Wim - Bioboer

Ik ben afkomstig uit Antwerpen en werd daar verliefd op een student uit Westende. We vestigden ons in Poperinge waar we beiden les gaven.
We hebben twee zonen en twee dochters. Mijn zonen en mijn familie woont veraf. Lang bleef ik hier 'een vreemde eend in de bijt' en botste ik tegen een bepaalde stugheid. Zo voelde ik mij soms alleen.
We bouwden hier een leven op en alles viel in de plooi. Toen mijn man emstig ziek werd vielen vele sociale contacten weg en haakten ook sommige vrienden af. Vorig jaar overleed mijn man en sindsdien voel ik me eenzaam.
Ik probeer nu wel opnieuw de draad op te pikken en engageer me in vrijwilligerswerk.

Rita - eenzaamheid

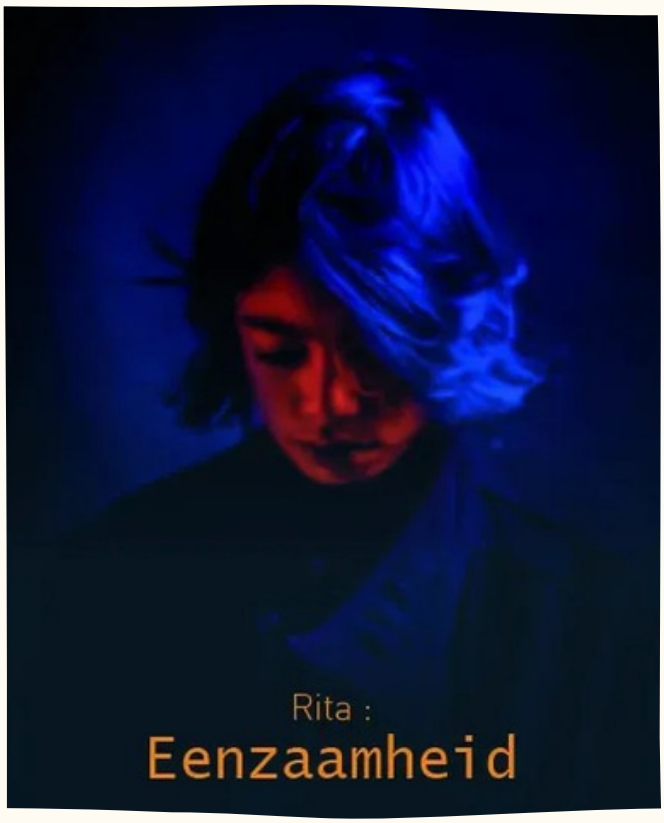



Kim leeft elke dag met fibromyalgie en een conversiestoornis: een combinatie van hevige pijn, ontstekingen en plots verlammende momenten die zonder waarschuwing toeslaan. Soms kan ze wandelen, een uur later ligt ze op de grond, wachtend tot haar lichaam weer meewerkt.
Het is een onzichtbare strijd die haar hele leven bepaalt. De buitenwereld ziet de therapieën, de medicatie, de onderzoeken en het volhouden tegen beter weten in vaak niet. Toch blijft Kim doorgaan.
Kim vertelt over leven met een lichaam dat onvoorspelbaar is en over de steun die een mens echt nodig heeft: zachtheid, begrip, een luisterend oor … en dokters die durven luisteren.

Kim - onzichtbaar ziek

Clusterhoofdpijn wordt in medische rapporten omschreven als de meest pijnlijke aandoening waar een mens aan kan lijden. Het tast alles aan: het fysieke, mentale en emotionele welzijn, de zelfstandigheid en zelfredzaamheid, het beroeps-, gezins- en sociale leven, en niet zelden ook de financiën.
De wetenschap weet weinig over deze aandoening. Onderzoek is schaars, behandelingen zijn ontoereikend. De medische wereld zegt: "Leer ermee leven." Een uitspraak die niets betekent als het leven dat rest bestaat uit pijn.
Wie met clusterhoofdpijn leeft, zit op een emotionele rollercoaster met loopings op hoge snelheid. De draak is onzichtbaar, maar zijn adem voelen we dagelijks.

Kathy & Youri - clusterhoofdpijn



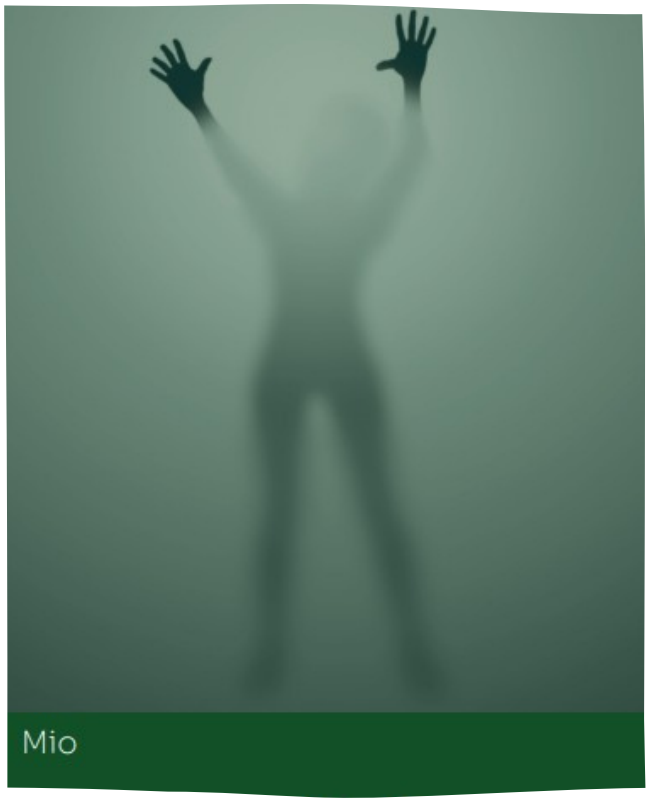

Ik ben Mio, een non-binaire persoon in een wereld die vooral in hokjes denkt. Ik word niet altijd begrepen, niet altijd aangesproken zoals ik wil, en soms verlies je mensen omdat je eindelijk jezelf wordt. Maar ik heb geleerd dat mijn waarde niet afhangt van andermans begrip. Ik leef elke dag in systemen die niet voor mij gemaakt zijn, omringd door vooroordelen, stiltes en blikken die zeggen dat ik "anders" ben. Toch heb ik mijn energie teruggenomen, mijn naam gekozen, mijn grenzen bewaakt en mijn stem hervonden.
Dit is een verhaal over twijfels die groeien wanneer je de uitzondering lijkt, en over de kracht die ontstaat wanneer je kiest voor jezelf. Een reis van verlies en herstel, van stilte naar stem, van niet passen in hokjes naar ruimte maken voor je eigen waarheid.

Mio - non-binair

Ik zat dertien maanden in de gevangenis. Veroordeeld voor brandstichting en slagen en verwondingen, hoewel ik dat laatste altijd ontkend heb.
Ik had een vrij normaal leven tot rond 2000, toen ik een echtscheiding meemaakte en mijn twee kinderen niet meer terugzag.
De tijd in gevangenschap heb ik zo goed mogelijk proberen te passeren met jobs, lessen en spelletjes. Door jarenlange behandelingen weet ik dat de kern van mijn probleem in mijn jeugd ligt, toen ik een angstaanval had door schoolproblemen. Sindsdien kan ik met een soort kortsluiting in mijn hoofd te maken krijgen. Ik hoop op nieuwe kansen in mijn leven; een relatie,een eigen stek, meer begrip en liefde ervaren, wat ik nooit heb gekend.

Carlos - ex-gedetineerde

